

Regeringens proposition till Riksdagen angående fullmakter för statsrådet att uppta lån år 2000

I regeringens proposition om statsbudgeten för 2000 uppskattas att någon nettouplåning inte behövs. Enligt den nettobudgeteringsprincip som skall iaktas har såsom utgift antecknats 6 010 milj. mk i nettoamorteringar på statsskulden. Amorteringarna på de statliga lån i euro och i finska mark som löper med längre tid än 12 månader beräknas uppgå till minst 15 160 milj. mk 2000 och amorteringarna på den valutaskuld som löper med längre tid än 12 månader till minst 22 040 milj. mk, dvs. sammanlagt minst 37 200 milj. mk. På denna grund uppgår statens bruttoupplåning 2000 till minst 31 190 milj. mk.

Utöver amorteringarna är det ändamålsenligt att ha beredskap att köpa upp eller säga upp och återfinansiera samt byta ut (konvertera) gamla masskuldebrev mot skuldebrev som bättre lämpar sig för finansmarknaden eller statens skuldportfölj. Åtgärder som syftar till att förbättra skuldportföljens uppbyggnad kan vara motiverade för att sänka kostnaderna eller för att behärska återfinansieringsrisken. Dessa åtgärder för skötseln av skulden kan förutsätta att långfristiga statslån upptas till ett belopp av sammanlagt högst 55 000 milj. mk. Åtgärderna föranleder inte behov av nettouplåning.

Med stöd av vad som anförts ovan bör det när det gäller långfristiga statslån finnas beredskap för en bruttoupplåning på sammanlagt högst 86 500 milj. mk år 2000.

De kortfristiga lånen utgör en flexibel post i statens upplåning. Beloppet av den skuld med en lånetid på högst 12 månader som har upptagits för täckande av statsbudgeten beräknas uppgå till ca 19 000 milj. mk vid utgången av 1999. För att skulden skall kunna skötas på ett flexibelt sätt, och särskilt med beaktande av de osäkerhetsmoment som hänför sig till den internationella finansmarknaden, bör beloppet av den kortfristiga skuldstocken kunna uppgå till högst 50 000 milj. mk 2000.

För tryggande av statens betalningsberedskap och för täckande av det finansieringsbehov som påkallas av en ändamålsenlig skötsel av säsongartade utgiftstoppar i statens betalningsrörelse och av statens kassaplaceringar kan dessutom behövas kortfristig kredit med en lånetid på högst 12 månader. Tillfälligt kan också, för utjämning av betalningsberedskapens dagsfluktuationer, behövas synnerligen kortfristig finansiering av kontokreditupp.

Kapitalmarknaden och de förändringar som sker på den förutsätter ett snabbt beslutsfattande och statsrådet bör därför i enlighet med nuvarande praxis ges möjlighet att, inom de gränser det bestämmer, ge finansministeriet eller statskontoret i uppdrag att besluta om upplåningen.

Avsikten är att fortsättningsvis använda ränte- och valutaväxlingsavtal samt andra garderingsavtal såsom terminer och optioner i anslutning till statslånen samt att ha beredskap att ingå också andra garderingsavtal. Det kan vara motiverat att ingå garderingsavtal för att behärska ränteriskerna och valutakursriskerna i samband med statslånen eller för att sänka kostnaderna. På antalet avtal inverkar å ena sidan de garderingsmöjligheter som valutaunionens finansmarknad erbjuder och å andra sidan de strama riskhantlingsprinciper som staten följer. Det föreslås att de ränte-, valutaväxlings- och andra garderingsavtal som ingås skall gälla ett lånekapital på sammanlagt högst 60 000 milj. mk, beräknat enligt valutakurserna vid tidpunkten för beslutsfattandet. Dessutom föreslås att man i samband med anskaffning av sådana valutor som behövs för skötseln av skulden skall kunna ingå garderingsavtal på kortare tid än 12 månader.

Användningen av garderingsavtal förutsätter ett så snabbt beslutsfattande att statsrådet även till denna del i enlighet med nuvarande praxis bör kunna ge finansministeriet eller statskontoret i uppdrag att besluta om dessa avtal.

En förutsättning för en flexibel upplåning är att lånemarknaden kan utnyttjas snabbt och vid rätt tidpunkt i varierande marknads-situationer. På denna grund, och med beaktande av att låneoperationer som infaller alldeles i början av året kan förutsätta ett långtgående beredningsarbete redan i slutet av föregående år, vore det ändamålsenligt att statsrådets fullmakter att uppta lån 2000 kunde användas redan 1999, dock så att lånen lyfts 2000. Av ovan nämnda skäl föreslås att man skall få tillgång till fullmakterna att uppta lån i ett så tidigt skede som möjligt 1999 och de bör få användas från den tidpunkt som riksdagen beslutar.

Med stöd av vad som anförts ovan föreslås

att Riksdagen måtte berättiga statsrådet att fram till utgången av 2000, på de villkor statsrådet bestämmer, uppta nya lån för amorteringar på statslånen och skötseln av skulden så att bruttobeloppet av nya statslån med en lånetid på över 12 månader uppgår till sammanlagt högst 86 500 000 000 mark och så att den kortfristiga skuld som utgörs av lån med en lånetid på högst 12 månader då lånen upptas får uppgå till högst 50 000 000 000 mark, och att statsrådet, inom de gränser det bestämmer, kan ge finansministeriet eller statskontoret i uppdrag att besluta om upplåningen,

Helsingfors den 1 september 1999

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

att Riksdagen måtte berättiga statsrådet eller, inom de gränser statsrådet bestämmer, finansministeriet eller statskontoret att utöver vad som nämns ovan enligt egen prövning använda kredit med en lånetid på högst 12 månader för tryggande av statens betalningsberedskap samt för täckande av det finansieringsbehov som påkallas av en ändamålsenlig skötsel av säsongartade utgiftstoppar i statens betalningsrörelse och av statens kassa-placeringar,

att Riksdagen måtte berättiga statsrådet eller, inom de gränser statsrådet bestämmer, finansministeriet eller statskontoret att i anslutning till statslånen ingå ränte- och valutaväxlings- eller andra garderingsavtal för lån med ett kapitalbelopp av sammanlagt högst 60 000 000 000 mark, och

att Riksdagen måtte berättiga statsrådet eller, inom de gränser statsrådet bestämmer, finansministeriet eller statskontoret att utöver vad som nämns ovan enligt egen prövning ingå garderingsavtal på högst 12 månader som behövs vid anskaffning av valuta, samt

att Riksdagen måtte berättiga statsrådet att använda 2000 års fullmakter att uppta lån från och med xx xxxxx 1999, dock så att lånen lyfts 2000.

Finansminister *Sauli Niinistö*